

Arrest

nr. 213 805 van 12 december 2018
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HERMANS
Brusselsesteenweg 91A
1785 MERCHTEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 12 december 2018 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 2 december 2018 houdende teruggedrijving, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 december 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2018 om 15.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van Mr. Hermans, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Mr. I FLORIE, die *loco* Mr. E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, wordt op 21 januari 2009 in het bezit gesteld van een arbeidskaart B.

Op 29 januari 2009 dient verzoekster een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Deze aanvraag wordt ingewilligd en het verblijf van verzoekster wordt toegestaan tot 5 februari 2010.

Haar verblijf wordt verlengd tot 5 februari 2011, vervolgens voor twee jaar tot 5 februari 2013, dan tot 4 januari 2014.

In 2013 wordt verzoekster zelfstandige.

Op 28 januari 2014 wordt verzoeksters aanvraag tot onbeperkt verblijf ingewilligd. Zij wordt in het bezit gesteld van een B-kaart.

Uit een vertrekstempel uit haar paspoort blijkt dat verzoekster België verlaten heeft op 28 november 2015.

Op 26 april 2018 wordt verzoekster van ambtswege afgevoerd.

Op 27 april 2018 wordt haar B-kaart geannuleerd.

Op 2 december 2018 wordt verzoekster aangetroffen in de luchthaven van Zaventem, komende uit China.

Zij wordt gehoord op 2 december 2018.

Op 2 december 2018 wordt haar de toegang tot het grondgebied geweigerd.

Op 2 december 2018 wordt een beslissing genomen tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Op 2 december 2018 wordt ten opzichte van verzoekster een beslissing tot teruggedrijving genomen. Dit is de bestreden beslissing:

“TERUGDRIJVING

Op 02/12/18 om 8.30 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUNAT, werd door ondergetekende, J.A., inspecteur,

~~de heer~~ / mevrouw :

naam K. voornaam Y.

geboren op (...)1979 te B. geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft China wonende te [...]

houder van het document paspoort nummer G46413654

afgegeven te Exit&Entry Administration Ministry of Public Security op : 06.12.2010

houder van het visum nr. [...] van het type [...] afgegeven door [...]

geldig van [...] tot [...]

voor een duur van [...] dagen, met het oog op : [...]

afkomstig uit Beijing Capital met Hainan Airlines vluchtnr. HU491, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(A) (...)

(B) (...)

(C) (...)

(D) (...)

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart terug naar België te komen op basis van een B-kaart met nummer B1754358 geldig van 04.02.2014 tot 04.02.2019.

Op 28.11.2015 heeft betrokkene het Schengengrondgebied verlaten. Na een afwezigheid van meer dan 3 jaar wenst betrokkene terug het Rijk te betreden.

Artikel 19 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geeft de vreemdeling die houder is van een Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en die het land verlaat, gedurende één jaar het recht op terugkeer in het Koninkrijk.

Artikel 35 van het Koninklijk besluit van 08.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt dat elke verblijfs- of vestigingsvergunning ongeldig wordt van zodra de houder langer dan 12 maanden buiten het Rijk verblijft, tenzij hij aan de verplichtingen bepaald in artikel 39 heeft voldaan.

Artikel 39§3.1 van diezelfde wet stelt “de vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van méér dan 1 jaar op voorwaarde dat hij voor zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren.

De B-kaart nr. B1754358 dient te worden ingehouden (...).”

Op 3 december 2018 wordt verzoekster gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid van de vreemdelingenwet werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de tien dagen.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3.1. In een enig middel voert verzoekster het volgende aan:

“SCHENDING VAN ARTIKEL 3 en 8 EVRM

SCHENDING VAN ARTIKEL 9 BUPO

SCHENDING VAN DE PLICHT TOT HOREN

SCHENDING Artikel 41 Handvest Grondrechten

SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN MOTIVERINGSBEGINSEL

SCHENDING Art. 35 en 39 Koninklijk Besluit van 08.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

A/

Onder middel wordt verstaan : “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden. (R.v.St. 17 december 2004, nr. 138.590; R.v.St. 4 mei 2004, nr. 130.972; R.v.St. 01 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door hem geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief. (RVV 12 juli 2014, nr. 126 974);

Artikel 3 van het EVRM : “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijk of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 218).

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hanteert hierin vaste principes;

“Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat aansprakelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om er te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen. (EHRM, 04 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten naar waar er wordt verwezen : EHRM, 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95.)

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99; R.v.St. 20 mei 2005, n° 144.754) Om het bestaan van het risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (EHRM, 04 december 2008, Y. v. Rusland.).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, Sultani v. Frankrijk, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, Müslim v. Turkije, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij beweert dat zij lid is van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, treedt de bescherming onder artikel 3 van het EVRM in werking wanneer de verzoekende partij aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap in de betrokken groep voor waar aan te nemen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonst van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. v. Zweden, §§ 75-76;

EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. Verenigd Koninkrijk, § 107 en EHRM, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (f)). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 293 en 388)."

B/

Verzoekster wil opmerken dat verweerder de bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd en heeft nagelaten voorafgaand een grondig onderzoek te verrichten en verzoeker te horen.

Voor zover verweerder een grondig onderzoek had gevoerd met de nodige middelen, zoals het horen van verzoekster met een tolk in haar moedertaal, waarbij zij enerzijds volledig over de procedure wordt geïnformeerd en anderzijds waarbij zij zelf ook het nodige verweer mag voeren.

Verzoekster heeft alle belang om terug te keren naar België, nu zij eigenaar is van een onroerend goed en een vennootschap in het Belgische Rijk. Alsook is zij in het bezit van een geldige B-kaart, dewelke haar legaal verblijf aantoonde.

Er is op geen enkele manier een vermoeden aanwezig dat zij hier voor de verkeerde doelen zou aanwezig zijn. Intengedeel, zij draagt bij aan de economie en is in het bezit van een onroerend goed in België.

Minstens had verweerder naar het relaas van verzoekster kunnen luisteren, nu zij gegronde redenen heeft om zich in het Rijk te begeven. Alsook is zij in het bezit van een heleboel documenten dewelke haar relaas staven.

Nergens uit de bestreden beslissing, blijkt dat zij voldoende is gehoord en zij ook de mogelijkheid heeft gehad om haar relaas te staven, laat staan grondig te kunnen uitleggen.

Meer nog, zij is zonder degelijk verhaal meegenomen door de autoriteiten en is opgesloten in het gesloten centrum Caricole, zonder een gefundeerde uitleg te geven aan verzoekster. Het is pas door toelichting en uitleg van haar raadvrouw dat verzoekster concreet wist welke de grondredenen waren voor haar opsluiting.

Minstens dienden de documenten te worden nagekeken dewelke in het bezit zijn van verzoekster of evenwel kon een simpele opzoeking worden gedaan in het KBO register of het staatsblad.

Verweerder beperkt zich tot een loutere copy paste van artikel 39 § 3 van het KB 08.10.1981, zonder meer.

Dat derhalve verweerder de bestreden beslissingen niet afdoende motiveerde en de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht schendde.

Voor zover deze al zouden zijn vervuld, gaat verweerder integraal voorbij aan het redelijkheidsbeginsel dewelke op haar rust. Door inzage en controle van het relaas en bijhorende documenten van verzoekster, had verweerder minstens kunnen vaststellen dat verzoekster hier met de juiste redenen is. Zonder meer. Zij is naar België teruggekomen voor haar huis en haar vennootschap, dewelke haar een inkomen verschaffen en waartoe zij ook bijdraagt aan de sociale zekerheid en de economie van ons land.

C/

Inzake de toepassing van artikel 9 BUPO stelde het VN-mensenrechtencomité dat detentie als willekeurig wordt beschouwd ingeval ze, gezien de omstandigheden, niet noodzakelijk en proportioneel is. Volgens het VN Mensenrechtencomité is de onrechtmatige toegang op zich onvoldoende voor een vasthouding.

A fortiori dient aan de bestreden beslissing een grondig individueel onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 3 EVRM vooraf te gaan.

Ook de raad voor Vreemdelingenbetwistingen liet er tot op heden nog nooit enige twijfel over bestaan dat op het ogenblik van het nemen van deze beslissing een grondig individueel onderzoek dient te gebeuren naar de mogelijke schending van artikel 3 EVRM.

In casu, wordt door verweerder NERGENS bepaald dat een schending van artikelen 3 en 8 EVRM al dan niet kan worden onderzocht, minstens dat een onderzoek naar een eventuele schending zou zijn gevoerd. In de bestreden beslissing wordt hierover in alle talen gezweigen. Verzoekster wenst te benadrukken dat zij hierover ook op geen enkele manier werd ondervraagd.

Eveneens doet verweerder geen onderzoek naar de medische omstandigheden. Minstens kan dit niet uit de bestreden beslissing worden afgeleid.

Verzoekster is nog altijd emotioneel getraumatiseerd. Verweerder heeft geeneens een onderzoek gedaan naar de mogelijkheid tot opsluiting in het geval van verzoekster. En of dit überhaupt wel kan verdedigd worden, gelet haar emotionele toestand.

In de bestreden beslissing staat nergens vermeld dat dergelijke onderzoek gebeurd is.

Artikel 3 EVRM werd bij het nemen van de bestreden beslissing geschonden, door gebrek aan een grondig onderzoek in dit verband.

Artikelen 3 EVRM betreft een hogere rechtsnorm die tot doel heeft om rechtsonderhorigen te beschermen tegen misbruiken in hoofde van de overheden onder wiens autoriteit ze vallen. Vanuit die logica kan in geen geval aanvaard worden dat er maar op vertrouwd moet worden dat een onderzoek in een later stadium nog wel plaats zal vinden.

Te meer daar de bestreden beslissing uit zichzelf een uitvoerbare titel uitmaakt.

In casu, kan niet gesteld worden dat er een GRONDIG onderzoek is gebeurd naar een eventuele schending van het artikel 3 EVRM.

Minstens werd er geen INDIVIDUEEL GRONDIG onderzoek gevoerd naar een schending van artikel 3 EVRM.

Huidige bestreden beslissing is onaanvaardbaar en volstrekt inhumain.

Dat de bestreden beslissingen derhalve dan ook deze artikelen schendt nu voorafgaandelijk geen onderzoek naar schending van de art. 3 EVRM heeft plaatsgevonden.

D)

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker niet afdoende is verhoord in aanwezigheid van een tolk (als dit zou hebben plaatsgevonden dan heeft dit verhoor in elk geval niet grondig plaatsgevonden).

Uit artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten in de EU, volgt het recht op een behoorlijk bestuur. Dit houdt onder meer in dat verzoekers voldoende en correct moeten worden gehoord alvorens er een beslissing jegens hen wordt genomen.

Indien dit geval was, was verweerder gehouden op basis van dit verhoor een definitieve beslissing te nemen, dewelke rekening houdt met een eventuele schending van de mensenrechten, inzonderheid artikel 3 EVRM.

Dat verzoeker verwijst naar het arrest dd. 16.03.2018 , nr. 217 573 waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de schorsing van de tenuitvoerlegging bij hoogdringendheid heeft bevolen en oordeelde dat de art. 3 en 8 EVRM werden geschonden door een gebrek aan voorafgaand onderzoek;

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven en privé-leven

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt .

Er wordt in de bestreden beslissing geen grondig onderzoek gevoerd naar de andere mogelijkheden. Is deze beslissing de enige mogelijkheid ? Konden er geen andere dwingende maatregelen worden genomen ? Nergens valt dit onderzoek terug te vinden, noch in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier.

In geval van verzoekster, kan men helemaal niet stellen dat zij een gevaar zou kunnen vormen voor de openbare orde. Integendeel, zij draagt bij tot de sociale zekerheid, de fiscaliteit en de economie. Dit kan haar niet kwalijk worden genomen.

Nergens blijkt uit de bestreden beslissing dat een ernstige belangenafweging door verweerder heeft plaatsgevonden en dat er een voorafgaandelijk grondig onderzoek/navraag bij verzoekster heeft plaatsgevonden.

Verzoekster wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot terugdrijving.

In casu werd verzoeker een terugdrijvingsbeslissing betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder grondig diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

E/

“Art. 39.§ 1. De vreemdeling die het recht van terugkeer, bedoeld in (artikel 19, (§ 1,) eerste lid van de wet), wil genieten, moet :

- bij zijn terugkeer in het bezit zijn van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

- zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats als hij meer dan drie maanden afwezig is geweest.

(Om het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19, § 1, tweede lid, te kunnen genieten, dient de vreemdeling die houder is van een [1 EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene]¹ zich aan te melden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, binnen vijftien dagen na zijn terugkeer, om te bewijzen dat hij de voorwaarden vermeld in dit artikel vervult.)

§ 2. De vreemdeling (, houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning,) die voornemens is langer dan drie maanden afwezig te zijn geeft het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren.

§ 3. De vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning kan het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van meer dan een jaar op voorwaarde dat hij :

1° vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren;

2° bij zijn terugkeer in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

3° zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmeldt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats” Verweester meent dat er een schending is opgetreden van de artikelen 35 en dienvolgens van artikel 39§3 van het KB 08.10.1981;

Verzoekster is in het bezit van een B-kaart.

Dit betreft een verblijfstitel voor onbepaalde duur.

Tot voor de vasthouding van verzoekster, heeft verweester, noch de gemeentelijke autoriteit de moeite genomen om de toestand van verzoekster te onderzoeken.

Uit het administratief dossier blijkt dat er geen enkele stap is ondernomen tot intrekking van de verblijfstitel van verzoekster. Men stelt zich pas de vraag wanneer verzoekster het Rijk opnieuw wenst binnen te komen. Noh blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster zou zijn afgevoerd van ambtswege.

Door de beslissing tot terughrijving uit te voeren, wordt zij minstens geschonden in haar privé-leven, zodat zij geeneens haar werk kan verderzetten op een adequate manier en als dusdanig contacten onderhouden met haar klanten. Alsook wordt zij in artikel 8 EVRm (privé-leven) geschonden doordat haar hierdoor de toegang en het genot van haar eigen woning wordt ontzegd. Dit is onaanvaardbaar.

Verzoekster wenst inzake te verwijzen naar de rechtspraak van uw Raad in zijn arrest nr. 182 941 van 24 februari 2017.

Er is derhalve geen wettelijke grond tot intrekking van de verblijfskaart van verzoekster.

Hierdoor valt verzoekster onder de toepassingsvoorwaarden van artikel 39 § 1 van datzelfde KB en dient zij derhalve aan minder stringente voorwaarden te voldoen.

Gezien de geldigheidsduur van de kaart niet verstreken was, is het voldoende dat zij zich binnen de 15 dagen na aankomst in het Rijk aan te bieden bij de gemeentediensten.

En valt zij als dusdanig niet onder de toepassingsvoorwaarden van artikel 39 § 3 KB 08.10.1981;

Derhalve was het voldoende dat verzoekster zich enkel binnen de 15 dagen zou aanbieden bij de gemeente van Haren, waar haar woning gelegen is.

Voor zover de Raad, per impossibile, de mening zou toegedaan zijn dat verzoekster alsnog onder toepassing zou vallen van artikel 39 § 3 van het voormelde KB, wenst verzoekster te benadrukken dat de belangen van verzoekster wel degelijk in België zijn, gelet op het feit dat zij een onroerend goed en vennootschap heeft in België, dewelke nog steeds actief is. Alsook is haar verblijfskaart nog steeds geldig. Gezien zij is vastgehouden in een gesloten centrum, kan zij niet direct voldoen aan de voorwaarde tot het aanmelden bij de gemeentediensten binnen een termijn van 15 dagen.

Aldus voldoet zij ook aan deze voorwaarden.”

2.3.3.1. Inzake artikel 9 van het BUPO-verdrag wordt vastgesteld dat dit artikel betrekking heeft op vrijheidsberoving.

De Raad is daartoe niet bevoegd en de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats van 2 december 2018 is niet de bestreden beslissing.

Artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet het middel als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat dit gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

2.3.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt hieronder onderzocht samen met de aangevoerde bepalingen.

2.3.3.3. Verzoekster verwijst naar de hoorplicht zoals bepaald in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake een teruggedrijving, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De elementen die verzoekster in het kader van haar hoorrecht aanhaalt zijn: zij is eigenaar van een onroerend goed en van een vennootschap in België, zij is in het bezit van een geldige B-kaart, de documenten die ze heeft voorgelegd moesten worden nagekeken.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster voor het nemen van de bestreden beslissing op 2 december 2018 werd gehoord door de federale politie te Zaventem. Hieruit blijkt het volgende:

“7. Vaststellingen en info :

- *Betrokkene is in het bezit van een geldige vreemdelingen IK met nummer B175435816 geldig tot 04/02/2019..*
- *Na raadpleging van het Rijksregister blijkt betrokkene ingeschreven te zijn in (...).*

- *In het paspoort van betrokkene vinden wij als laatste uitreisstempel 28/11/2015, wat zou betekenen dat zij het Belgisch grondgebied gedurende een periode van meer dan 1 jaar heeft verlaten. Betrokkene geeft ook toe dat zij het land verliet op deze datum.*
 - *Zij verklaart zijn gemeente van woonplaats niet ingelicht te hebben van zijn voornemen om het land meer dan één jaar te verlaten. Zij zegt dat ze niet wist dat dit moest gebeuren.*
 - *Volgens de bepalingen van art 35 van het KB van 08-10-1981 vervalt de geldigheid van elke vestigings- of verblijfsvergunning van zodra de houder langer dan 12 maanden buiten het Rijk verblijft, tenzij hij voor zijn vertrek heeft bewezen zijn hoofdbelangen in België te behouden en het gemeentebestuur van zijn hoofdverblijfplaats inlichtte van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren.*
 - *In het rijksregister dienen wij vast te stellen dat de verblijfskaart vermeld staat als geannuleerd. Betrokkene is zodoende niet meer in het bezit van een geldig grensoverschrijdingsdocument. Zij is ook niet in het bezit van een terugkeervisum.*
 - *Op 01/12 werden wij door Hainan Airlines via mail gecontacteerd met de vraag of betrokkene de vlucht mocht nemen naar Brussel omdat zij ook dienden vast te stellen dat de laatste vertrekdatum van 2015 was. Er werd door onze diensten een antwoord verstuurd dat betrokkene in het bezit moest zijn van een terugkeervisum doch deze mail is blijkbaar nooit toegekomen bij Hainan Airlines. Wij hebben hiervoor een bericht ontvangen dat de mail niet kon afgeleverd worden.*
 - *Betrokkene zegt hier een zaak te hebben. Zij toont ons hiervan ook enkele documenten. Wij voegen deze bij in bijlage.*
 - * *Bestaansmiddelen : niet van toepassing*
- Betrokkene blijft in het bezit van zijn geldelijke middelen."*

Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk gehoord is en melding heeft kunnen maken van het feit dat zij in het bezit is van een verblijfskaart en dat zij in België een zaak heeft in verband waarmee zij op dat ogenblik documenten voorlegde.

Inzake haar verblijfskaart stelt de politie dat uit nazicht van het rijksregister blijkt dat deze geannuleerd is. Zij heeft documenten inzake haar vennootschap kunnen voorleggen (uit het administratief dossier blijkt dat dit een fiscaal attest betreft voor het jaar 2017 uitgegeven door Partena, een ongedateerde bevestiging van de FOD Financiën dat al de facturen inzake de belastingen fysieke personen betaald zijn, een attest van de bank van 18 februari 2018 dat verzoekster een lening lopen heeft voor het verwerven van een woning, contract afgesloten op 15 december 2014 en einddatum voorzien op 10 december 2031). Uit de documenten blijkt dat zij een lening lopende heeft voor een woning aangekocht in België.

Verzoekster heeft dus melding kunnen maken en ook effectief gemaakt van al deze elementen. De verwerende partij was hiervan op de hoogte, en heeft desondanks de bestreden beslissing genomen. Verzoekster toont dus ook niet aan dat, had zij opnieuw melding gemaakt van deze elementen, dit tot een andere beslissing of tot het niet nemen van deze beslissing had kunnen leiden.

Een schending van artikel 41 van het Handvest is *prima facie* niet aangetoond.

2.3.3.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Verzoekster verbindt de aangevoerde schending van dit artikel aan haar vasthouding, ze stelt dat er geen grondig onderzoek is gebeurd naar de mogelijkheid tot opsluiting. Zoals reeds gesteld onder punt 2.3.3.1. van dit arrest, is de Raad niet bevoegd inzake de vasthouding. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk.

2.3.3.5. Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van haar privéleven beschermd door artikel 8 van het EVRM omdat zij haar werk niet kan verderzetten op een adequate manier en zo contacten onderhouden met haar klanten. Zij stelt dat zij niet werd afgevoerd van ambtswege, dat er geen enkele stap is ondernomen tot intrekking van haar verblijfstitel en dat haar de toegang tot en het genot van haar eigen woning wordt ontzegd.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster voert een privéleven in België aan. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Verzoekster verwijst naar haar werk, het onderhouden van contacten met haar klanten, het niet afgevoerd zijn van ambtswege, dat er geen enkele stap is tot intrekking van haar verblijfstitel en dat haar de toegang tot en het genot van haar eigen woning wordt ontzegd.

In dit verband wordt opgemerkt dat verzoekster sinds haar vertrek uit België op 28 november 2015 zonder problemen haar werk heeft kunnen verder zetten vanuit het buitenland en contacten heeft kunnen onderhouden met haar klanten, zoals zij zelf stelt in haar feiten uiteenzetting: *“Belangrijk is dat verzoekster vanuit China steeds de zaak draaiende is blijven houden en zij op afstand contacten onderhield met haar klanten”*. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 26 april 2018 van ambtswege werd afgevoerd en dat op 27 april 2018 haar B-kaart werd geannuleerd.

Verzoekster heeft drie jaar niet verbleven in haar woning in België, zij kan niet voorhouden dat zij niet het genot (opbrengsten) had van deze woning terwijl zij in China verbleef of dat zij nu plots dit genot niet zou hebben door de bestreden beslissing.

Er dient dus te worden vastgesteld dat elk argument dat verzoekster aanhaalt om melding te maken van een privéleven in België, niet correct is. Verzoekster toont daarnaast op geen enkele wijze aan dat de contacten die zij mogelijks zou hebben opgebouwd tijdens haar legaal verblijf en die ze naar eigen zeggen vanuit China onderhield, verstoord zouden worden door de bestreden beslissing.

Bijgevolg wordt vastgesteld dat verzoekster *prima facie* geen privéleven dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt. in België doet gelden, zodat de verwerende partij *in casu* niet kan worden verweten om hiermee geen rekening te houden.

De verwerende partij diende hierover dus evenmin te motiveren, zodat verzoekster niet met goed gevolg kan invoeren dat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van haar vennootschap en haar woning.

2.3.3.6. Inzake de artikelen 35 en 39, § 1 van het vreemdelingenbesluit voert verzoekster aan dat zij in het bezit is van een verblijfstitel van onbepaalde duur, dat de gemeentelijke autoriteit niet de moeite heeft genomen om de toestand van verzoekster te onderzoeken, dat er geen enkele stap is gezet tot intrekking van de verblijfstitel en dat er geen afvoering is van ambtswege.

Artikel 35, tweede lid van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, al dan niet met de vermelding tijdelijk verblijf, de identiteitskaart voor vreemdelingen, de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verliest zijn geldigheid zodra de houder ervan langer dan twaalf opeenvolgende maanden buiten het Rijk verblijft, tenzij hij heeft voldaan aan de verplichtingen voorzien in artikel 39.”

Artikel 39, § 1, § 2 en § 3 van het vreemdelingenbesluit luiden als volgt:

§ 1

De vreemdeling die het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19 § 1, eerste lid, van de wet, wil genieten, moet:

– bij zijn terugkeer in het bezit zijn van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

– zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats als hij meer dan drie maanden afwezig is geweest.

Om het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19, § 1, tweede lid, te kunnen genieten, dient de vreemdeling die houder is van een EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene zich aan te melden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, binnen vijftien dagen na zijn terugkeer, om te bewijzen dat hij de voorwaarden vermeld in dit artikel vervult.

§ 2

De vreemdeling, houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning, die voornemens is langer dan drie maanden afwezig te zijn geeft het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren.

§ 3

De vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning kan het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van meer dan een jaar op voorwaarde dat hij:

1° vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren;

2° bij zijn terugkeer in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

3° zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmeldt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.”

In het middel verliest verzoekster het bestaan van artikel 39, § 2 van het vreemdelingenbesluit uit het oog: indien zij voornemens was om langer dan drie maanden afwezig te zijn, moest zij daarvan het gemeentebestuur op de hoogte brengen. Zij heeft dit niet gedaan en betwist dit ook niet. Ook artikel 39 § 3, 1° van het vreemdelingenbesluit stelt dat de vreemdeling voor zijn vertrek het gemeentebestuur kennis moet geven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren. Verzoekster kan

niet voorhouden dat, louter omdat de geldigheidsduur van haar verblijfskaart nog niet was verstreken, de verplichting zou vervallen om vooraf aan de gemeente te melden dat zij het land verlaat en er zal terugkeren.

Zoals reeds gesteld blijkt uit de stukken van het administratief dossier wel degelijk dat verzoekster op 26 april 2018 van ambtswege werd afgevoerd en dat haar B-kaart op 27 april 2018 werd geannuleerd. De diensten van de gemeente hebben bijgevolg wel degelijk een onderzoek gevoerd naar de verblijfstoestand van verzoekster, aangezien zij bevoegd zijn voor de ambtshalve schrapping (artikel 39, § 7 van het vreemdelingenbesluit), waarna haar verblijfstitel effectief werd geannuleerd.

Een schending van de artikelen 35 en 39 van het vreemdelingenbesluit wordt *prima facie* niet aangetoond, evenmin als van de motiveringsplicht in dit verband.

2.3.3.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit de voorgaande bespreking is gebleken dat verzoekster geen foutieve feitenvinding aantoont, zodat een schending van de zorgvuldigheidsplicht niet wordt aangetoond.

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wordt erop gewezen dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat verzoekster *prima facie* niet aantoont dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel.

2.3.3.8. Na inzage van het administratief dossier stelt de advocaat van verzoekster dat in het gehoor door de politie op 2 december 2018 (zoals hierboven weergegeven onder punt 2.3.3.3.) melding wordt gemaakt van een e-mail van 1 december 2018 van de luchtvaartmaatschappij met de vraag of verzoekster vanuit China mocht vertrekken en van een antwoord op die mail dat nooit zou zijn toegekomen. De advocaat van verzoekster merkt op dat deze e-mail van 1 december 2018 zich niet in het administratief dossier bevindt en dat het daarom problematisch is dat dit vermeld wordt.

In dit verband wordt opgemerkt dat in de motieven van de bestreden beslissing niet wordt verwezen naar deze e-mail en dat dit geen grond vormt voor de bestreden beslissing, zodat deze kritiek niet dienstig is.

Het eerste middel is *prima facie* niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend achttien door:

Mevr. A. DE SMET,

Dhr. K. CUYKENS

De griffier,

K. CUYKENS

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

toegevoegd griffier.

De voorzitter,

A. DE SMET